

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 505. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708759945872/facsimile.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet

Maaneder ..... jeg skal finde et Sted til Dig – min kære, gode lille Edith!

Han nærmede sin Mund til hendes Kind; hun drejede sig bort men uden at slippe hans Haand. Han trak atter Hovedet til sig – uden Utaalmodighed; skød sagte Puden tilrette ..... blev siddende saaledes længe, strygende hendes Arm næsten uden at berøre den – indtil han paa hendes Aandedræt mærkede at hun sov.

Saa lagde han hendes Hænder varsomt overkors paa hendes Bryst, listede sig hen til den højryggede Stol ved Vinduet, satte sig dér, stedse stirrende mod Sofaen. Nu og da lod en svag Klynken derfra – et utydeligt Udraab ..... han var atter derhenne; men hun sov, med Hovedet bortvendt.

Og da Dagningen sivede ind gennem Vinduet, og Fuglene udenfor akurat begyndte at pippe, løftede hun Hovedet fra Puden og saa' derhen, hvor Lyset kom fra. I det gryende Skær sad denne Mand tilbagelænet i Stolen – bleg, træt, med tunge, lukkede Øjne – en ældet Mand.

Hun lagde sine hvide Hænder over Øjnene og græd – ganske stille, for ikke at vække ham.

XI

Skyggen traadte næste Formiddag tidlig ind i Hotellets Kafé. Han vilde, førend han gik til »Giftblanderiet«, forsøge at træffe Gerhard, og hvis ikke, saa skrive ham et Par Linjer til, som kunde bringes ham op paa hans Værelse.

Han traf Gerhard – siddende i en Krog ved et Bord med urørt Frokost foran sig, seende i et Blad, hvori han ikke læste. Gerhard havde været nede i Kaféen før den blev aabnet for Gæster, havde gaaet frem og tilbage mellem Rengøringskoner – havde endelig faaet bestilt sig Frokost – drukket det halve af en Kop sort The med Smag som Kinabark – ransaget Blade – de illustrerede, som syntes ham at illustrere lutter ligegyldige, ham uvedkommende Ting, fyrstlige Besøg, Ballonopstigninger, Afrikarejser, Verdens-

striker, et nyligt »opdaget« Billed af Rubens ..... dette havde han længe stirret paa, vendt det paa Hovedet – et af de ikke ualmindelige flanderske Æmner: en ude i den mørke Skov henslængt sovende Nymfe, Bakkantinde, Model – yppig, hensynsløs, ugratiøs – *dégagée* ..... Han sad med den ene Haand knyttet under Kinden, Albuen plantet paa det optrukne Knæ, Blikket søgende tomt ud i det tomme Rum.

Og i dette Rum skød Skyggens Skikkelse sig frem, hilste højtideligt, satte sig, saa' paa Gerhard, som ikke havde forandret Stilling, blot nikket.

Skyggen greb en Avis, som han ogsaa vendte paa Hovedet – bøjede sig saa over imod Gerhard og meddelte, ligesom om han besvarede et kriminelt Forhør, kort og med Gravrøst Aftnens Optrin.

Gerhard lyttede – nikkede langsomt – en Blussen fo'r over hans Kinder og Pande – og saa blev han bleg. Opvarter! kaldte han .... vil De bringe mig to store Glas Portvin med Angostura – megen Angostura!

Han skød det ene Glas over mod Skyggen, som iagttog ham med stive, vandklare, lidt blinkende Øjne ..... det andet Glas førte Gerhard til Læben, men rystede stærkt paa Haanden og nedsvælgede Indholdet som om det brændte.

Tak for Meddelelsen! hviskede han hæst. Vil De endnu engang gentage mig hendes Ord – men vil De nøje tænke Dem om .... for jeg vil naturligvis ved Lejlighed efterforske, hvorvidt Deres Referat har været aldeles korrekt!

Skyggen blinkede, rullede truende med Øjnene, bed sig i det store Mundskæg – drak sit Glas ud og rakte Gerhard en lille Seddel. Jeg har faaet den af et Bud – lige før nyligt – før jeg gik herhen! sagde Skyggen.

Gerhard læste:

Edith er syg. Besøg vil ikke blive modtaget, ligesom enhver Spørgen til hendes Befindende vil blive afvist. Hun har al den Pleje, hvortil hun trænger. Saa snart hun kan taale at komme ud, vil hun tage paa Landet.

Ph. Halvvig.

Og De har faaet denne Seddel? .... spurgte Gerhard. Skyggen nikkede mørkt. Vil De have noget imod at overlade mig ... naa nej, hvorfor det? .... værsgod! sagde Gerhard, gav Sedlen tilbage til Skyggen, rejste sig, bukkede – trykkede Skyggens Haand – gik ud af Kaféen og opad Trappen.

Skyggen blev endnu siddende lidt, gravende sig med den hvide Haand i Skægget .... fik saa Øje paa den rubens'ke Nymfe – drejede hende – studerede hende en Stund – tænkte et Citat – gjorde en Sammenligning med den lille Natalie ..... skubbede hende pludseligt fra sig og gik med stive, korte Skridt ud paa Gaden og hen i Giftblanderiet.

Gerhard kom op paa sit Værelse, standsede, tog Vejret dybt, lyttede – aabnede sagte Døren ind til Sideværelset, hvor Annette laa og sov i en stor Seng.

Hun sov, havde slaaet Tæppet tilside for Heden i Værelset, var rød og varm, den ene blottede Arm bag om Nakken, den anden over Sengekanten med opadvendt indre Haandflade – aaben Mund – Knæet oprukket – yppig, hensynsløs, ugratøs – dégagee ..... hendes Tøj flød paa Stolen, henad Gulvet. Gerhard bukkede sig varsomt, samlede sammen, lagde iorden.

Han stod og saa' paa hende og ud i det tomme Rum – med Ligegyldighed, en vranten Ligegyldighed, som Maleren, der betragter en hvilende Model og ikke véd, hvad han skal stille an ..... for man kan jo ikke tale, meddele sig til, forklare sig for en Kvinde, der savner enhver Forudsætning uden den at være saadan eller saadan skabt.

Han var jo ikke Rubens – for ham var ikke det «flanderske Kod» Alt. Han kom i dette Øjeblik formelig til at hade Rubens som en sjællos Farvevirtuos ..... og Gerhard gjorde et Skridt imod Sengen som havde han Lyst til at slaa den Kvinde dør ..... Det Fortvivlede kom over ham, at han havde delt Leje med Modellen – Modellen, som var en Nymfe, en Bakkantinde, en Kurtisane ..... Kurtisanen, som var hans Kone!

Han rystedes af Fortvivlelse over, at hvis han slog hende – saa slog han sig selv – og at om han saa piskede sig, kunde han ikke